

Preken 24. april 2016

5. S i påsketiden

Kapellan Elisabeth Lund

Prekenteeksten i dag er en del av en bønn Jesus ba på slutten av skjærtorsdagskvelden. Han ber til sin Far i himmelen.

Det står skrevet i evangeliet etter Johannes i det 17. kapittel:

Jeg har åpenbart ditt navn for de mennesker du ga meg fra verden.

De var dine, og du ga meg dem, og de har holdt fast på ditt ord. Nå vet de at alt som du har gitt meg, er fra deg. For jeg har gitt dem de ord du ga meg, og de har tatt imot dem. Nå vet de i sannhet at jeg er gått ut fra deg, og de har trodd at du har sendt meg.

Jeg ber for dem. Jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg, for de er dine. Alt mitt er ditt, og det som er ditt, er mitt, og jeg er blitt herliggjort gjennom dem. Jeg blir ikke lenger i verden, men de er i verden, og jeg går til deg. Hellige Far, bevar dem i ditt navn, det navnet du har gitt meg, så de kan være ett, slik som vi er ett.

Slik lyder det hellige evangelium

I dag handler det om å gi.

At Gud gir, at han gav og at han har gitt.

I den, kanskje litt kronglete, prekenteeksten jeg nettopp leste brukes forskjellige bøyninger av verbet å gi, hele sju ganger.

Gud gir.

Men det handler også om fellesskap, om å høre sammen og om å høre til.

I den bønne Jesus ber får vi et lite glimt inn i fellesskapet mellom Gud Fader, som han ber til, og Sønnen, altså Jesus. Vi kan ane noe av hva som binder dem sammen.

Jeg har lyst til å ta der med inn i en gammel tankegang. I arvenetter de vi kaller kirkefedrene, fra den første kristne tid, og det de tenkte om Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd. Altså om det vi kaller treenigheten.

Dette rare og uforståelige at Gud både er én Gud og tre personer på en gang. I matematikken går det ikke opp at 1 (Faderen) +1 (Sønnen) +1 (Den hellige Ånd) = 1 (Gud).

Men Gud er ikke matematikk. Han er kjærlighet, og da går det opp.

Hør hvordan kirkefedrene tenkte:

En ensom Gud kan ikke være kjærlighet. Da ville han vært en selvopptatt gud. Men siden Gud er et fellesskap av tre personer, er han også kjærlighet, og kan vise oss hva kjærlighet er. De tre personene viser oss tre sider ved kjærligheten.

Faderen er den som gir. Han er grenseløst generøs. Han eier det uendelige livet, men beholder ikke det for seg selv. Han må gi alt til andre, og gjennom det fødes Sønnen. Han er født ut av Faderens givende kjærlighet.

Faderen gir alt det han er til Sønnen, hele sitt vesen. Så fullstendig at Sønnen er like mye Gud som Faderen. Og dette skjer hele tida. At Faderen gir alt i en uendelig strøm.

Og Sønnen, Jesus, er den som tar imot. Han lengter etter å få alt fra Faderen, ikke for sin egen skyld, men for at Faderen skal få være seg selv. Så Han får være den som gir. Og sønnen tar imot i en grenseløs takknemlighet.

Når vi får noe, tenker vi på det som vårt eget. Sånn er ikke Sønnen. Han vet at det han får ikke er hans, og derfor gir han alt tilbake til Faderen. Eller som han

sier i den bønne vi hørte i dag: “Alt mitt er ditt, og det som er ditt, er mitt”. Det er en evig strøm av kjærlighet mellom Faderen og Sønnen.

Den hellige Ånd er den kjærligheten som forener Faderen og Sønnen.

Det er som når kjærligheten mellom en mann og en dame fører til at et barn blir til. Sånn er Den hellige Ånd en personifisering av kjærligheten.

Og Ånden sprenger kretsløpet av kjærlighet mellom Faderen og Sønnen. Han er kjærligheten som strømmer utover, som skaper, og som er åpen uten grenser.

Han er livgiveren som fyller hele verden med Guds kjærlighet.

Og vi mennesker er blitt skapt som et resultat av at livet strømmer ut fra Gud. Vi kommer fra Gud, og hører til hos Gud. I hans kjærlighet.

Jeg synes dette er en fantastisk måte å tenke om den treenige Gud på, men hvis noen av dere synes sånne tanker blir litt svevende, og falt av et sted underveis, kan jeg oppsummere litt:

Faderen er generøsitet, Sønnen er takknemlighet og Ånden er åpenhet.

Ekte kjærlighet består i å gi, å ta imot og å aldri sette grenser for hvem som skal få.

I dag starter vi opp med Gratisuka her i Fjellhamar menighet. Vi vil øve oss på å gi og på å ta imot fra hverandre. Og vi vil være åpne for alle.

Sånn som den treenige Gud viser oss at livet skal leves.

Det å gi og det å ta imot handler om å høre sammen. Det skaper fellesskap.

Et kjærlighetens fellesskap.

I dag ble Sander døpt rett foran øynene på oss. Han ble døpt i Faderens og Sønnens og Den hellige Ånds navn. Han hører til hos Gud, midt i kjærligheten, og i dåpen ble han båret inn i det kristne fellesskapet.

Vi hører til hos Gud, og alle kristne er kalt til å være med på å spre Guds kjærlighet og raushet, og vi er kalt til å leve i takknemlighet over alt det vi får ta

imot og til å være åpne for hverandre.

Hvordan ser en sånn kristen ut da? En som er fylt av Gud.

Jeg er kristen, men når jeg ser på meg selv, ser jeg ikke alltid like mye til hverken rausheten, takknemligheten eller åpenheten.

Og jo mer jeg ser etter, jo mer deppa kan jeg bli. I alle fall innimellom.

Men det er da jeg må huske at jeg ikke er alene. Jeg er en del av et fellesskap.

Jeg hører til hos Gud. Og jeg hører til, sammen med dere, i fellesskapet vi har med hverandre.

Det som er viktig er ikke hvordan en kristen **ser ut**, eller virker.

Skinnet kan uansett bedra.

Vi bør heller spørre om **hvordan en kristen ser**. Hvordan ser vi på hverandre, på menneskene rundt oss. Ha fokuset utover. Mot Gud, og hans raushet mot oss, og mot andre mennesker og Guds raushet mot dem.

Uansett hvordan vi er, så hører vi sammen med Gud og sammen med hverandre. I kjærlighet.

Etterpå får vi ta imot Jesus i nattverden. Vi får komme fram og høre:

Kristi kropp, gitt for deg. Krisi blod, utøst for deg. Og alt er gratis.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet til evighet. Amen.

Kunngjøringer

Suppe og rundstykker før vi gjør klart til uka. Plakatskriver

Flyer – festen lørdag

UTGANGSORD – UTGANGSDIKT. Hans Olav Mørk

Gå - Gå med uro - Gå i hast.

Slutt aldri med å gå ut av kirkens rom

ut av freden og stillheten

ut i bråket og ubehaget

ut til latteren og gråten.

Bær med deg det levende brødet som du fikk her

som en skatt mellom dine hender og i ditt hjerte.

Del det ut, igjen og igjen.

Alltid strekker det til, om du bare fortsetter å bryte det.

Kom.

Slutt aldri med å komme tilbake til dette stedet.

Kom aldri tomhendt.

Ta med deg ropet som presser på bak leppene.

La det få lyde her.

Ta med deg sulten som aldri blir stillet,

kampen som ennå ikke er vunnet.

Ta med deg en som alltid har vært ditt medmenneske uten at du visste det.

Her er møtestedet i lyset fra Guds ansikt.

Amen